

Martin Solotruk

Lovestory: Agens a paciens

Copyright © Martin Solotruk 2007
Slovak Edition © ARS POETICA, o. z., Bratislava 2007
Cover © Jana Slezáková 2007

Zodpovedná redaktorka Ľubica Somolayová
Obálka a layout KUSKUS
Tlač Aries

Interné katalógové číslo: AP22AM09/2007
ISBN 978-80-89283-09-5

Kniha vychádza s finančnou podporou Ministerstva kultúry SR.

Lovestory: Agens a paciens

Štekanie na škvvrnu

prišiel medzi nás
zvláštne dutý,
akoby medziatomárny
hlas,

šepká a šteká
naraz
mnoho hier,
do mnohých pomyslení
zvieracím zvädzaním nahovára,
prívetivosťou,
presvedčivým teplom
neznámych frekvencií
stíha do telesnosti,
do magmatickej divokosti sveta

niekde tam si nás berie
– škvvrna neurčitej farby,
neurčiteľného pôvodu,

čo iba šteká a sála,
silou svetla,

že si nás,
napriek odvracaniu očí,
nadobro sústredí,
ovláadne zbrklosťou
vulkanickej miechy,
so všetkými farbami,
a v neustále inom centre
aktivuje generácie
žiabrich vstupov a výstupov
aby sme akosi vyšli
z konfrontácie úsečných písťal
v najrôznejších mierkach
ako neurónový modul
organových
medzibunkových fázovaní,
polyhlasohedron
rozkladu obrazu na políčka
sietnicových buniek
fluidne vnímavých na amplitúdy,
ktoré nás burcujú do bývania

podľa najintímnejšej
mentálnej geometrie,

sami sebe sa zjavujeme
zo vzájomnej gestiky membrán,
z pôrodnosti hlasiviek,

zo spevu zovretia
ich vrúcnych lalokov

vychádzame na povrch
z gejzírov zo seba na seba prskajúcich
zvukostĺpcomožností

staviame sa rôzne,
attitídne vysoko akoby na nohy,
obzeráme si tie stavebné zámery
seba akoby stĺpkom
akoby na novo
v seba balistike
vidíme vo vypätí naraz za i proti
tejto zvukosituácii,
týchto testov zvukokatapultovania,
seba prenosnosti na diaľku,
oblúkom, ktorý si užívame
v celej kráse ďalekonosnej trajektórie,
ktorú máme často v dutinách zastretú,
no dá sa vyštekať do čista jasna

do vyliečenia
vďaka zvukom ohryzeným na kosť,
čo ale o to viac kopú životom,

a zrazu zapracujú v kolenách
keď na nás doľahne
závan váhy ešte neartikulovanej stavby,
vzduchochrámu, zvukokostnice,
stavby, ktorá už ale krásne drží,
čistou akustikou,
rozložená po rohoch,
po základných kameňoch,
architektonicky, tektonicky
rozložených cezúrach,

vlastnými hlasmi by sme sa chceli
preklikat',

nájsť takú spoločnú stránku,
plnú rôznych hmýrení
zvukochvostíkov najrôznejších dĺžok,
virgulovania čohosi inteligentného
v amplitúdnom odpadlisku
kde už ani najštvavejšie šepkanie
nedokáže rozštekat' sústredenie
do útočnej formácie
hoci i ideálnej vzhľadom na frikciu,
na protiducha v rámci mentálneho poľa,

v rámci horizontu vojvodcu vlnoviek,

ktorý sa nechá viesť myšou,
- míňame všetko rozptýlené,
aby zostalo čo najviac sústredenia,
uvoľnene rozloženého ponad
všetko v našej moci,
ako hmatateľný príslub
dažd'a na výsostiach,

vibračná, prútkarská práca
toho dutého hlasu
tvora, ktorého zatiaľ nepoznávame,
nám objavuje kdesi v tele
čoraz jemnejšie prúdenia,
láskavé dávno neviditeľné prítomnosti,
– citel'né vlnenia ducha
vstupujú do nás
miliónmi meteosenzitivných buniek
z miliónov obrazoviek,
zdanlivo prchavý, letný, dážd' impulzov,

taký ľahký, až sa mu nemáme ako brániť,
šteká na frekvencii nižšej
než dokážeme uniesť
vo vedomí,
ktoré nám aj tak naliehavo káže
štekat' a štekat' oproti,

akoby tu stále bolo niečo,
čo si musíme ustrážiť.

Hláskanie no-no

Maznanie oddaľuje

chvíľu:

„Nechaj ma

na chvíľu.“

Maznanie,

ktoré rozpoľhováva

vysvetlenie.

Prst chodí,

takmer odosobnene,

naznačuje

citeľný význam,

tak trochu nano,

jemná krieda

nevykresliteľného sveta.

Robí pokus

za pokusom,

mikro zádrheľmi,

akoby sa snažil

zadefinovať množinu

tela,

uprostred tiel hneď vedľa.

Množinu, ktorá má štekľivé

ale i pracovné

označenie no-no.

Jedno *no* rezistentné,

druhé súhlasné

- ťahavá melódia mikrovýbojov,
z ktorých sa dvíha husia koža
najmä pre radosť
zo sebazozorovania.
No ako seba oslovenie, *No* ako stopová
nota tela.

Vždy inej výšky,
vždy s rôznym intervalom
od seba.

Do slabiky zaseknuté
momentum organového prelúdia,
ktoré skutočne rozpohybováva
tú kvapku tela,
ktoré sa tak priezračne
hýbe samo v sebe,
akoby tehotné,
takmer abstraktne priezračným,
no predsa všetkými receptormi
citeľným príslubom
naozajstného dotyku,
odhodlaného organového hmýrenia
až z toho stúpa husia koža
po všetkých živých rozhraniach
známeho sveta.

Ešteže priškripanie
hlásky a následný
hlasivkový výbuch nehrozí

prenosom na človeka
nezúčastneného tohto uzavretého okruhu
hľadania únikových
ciest medzi rôznymi poliami –
jemnými, na koži zrodenými
hláskami
ako šepkavou rozpomienkou
na lietanie,

až potom mi povieš:

„Si úplný mimozemšťan.”

A ja: „Prečo?” „Vyzeráš tak.

Starší,

než by bolo akékoľvek ľudské telo
schopné zničiť.”

Ešteže sa občas

naozaj maznáme

a na každú, čo i najjemnejšiu,

drsnôstku no-no

dávame

priam materinský pozor.

No-no,

ktoré sme kedysi prehltli

a teraz ho chvíľami cítime

zvnútra.

Spolu.

Až veľké sťahovanie citu

Bol som celý
pohyblivo poležiačky,
až na nečakaných miestach.
Až odrazu až závan
chladného magnetizmu.

*„A čo ak mi od steny
nakoniec prechladne hlava,“*
presvedčivo ma premkol
vzácnny pocit heuréky,
krutý, dojemný
film preplývania,
ťažko premietateľný
inak než koncentricky.

Je to tým, že ešte nie sme
celkom zariadení?

Že ešte stále cítime,
že niečo potichu
vystupuje zo stien?

Niečo pocítiteľné
len najstaršími
časťami mozgu,

keď sme sem vstupovali,

o pár tisíc krokov dozadu,
každý o pol kroka inak nastavený.

Boli sme presne takí,
definovaní najstaršími
časťami mozgu –
ty твоjím a ja mojím

a teraz si čítame
pod jednou hemisférou
lampy.

Ty ju máš niekedy
tesne nad čelom,
ja zasa niekedy pri uchu.

Čítame pod jednou lampou –
ja svoje, ty svoje.
Pod jednou lampou,
ale prstami si
občas zachádzame –
ja do tvojho, ty do môjho.

Ešte stále sa chceme dotknúť,
– aby prst zastavil prst.

Aby sa spolu zmravenčili.

Sme tu,
no ani chemické stopy našich
prstov zatiaľ nie.

Myslím na vzťah
medzi hladkaním a
nahmatávaním stien,

na to, čo do mňa tvojím
hladkaním vstupuje
a či sa z neho dá prechladnúť.

Prechladnúť do precítenia.

Môže hlava prejsť
touto svojou tvrdou stenou?

Bez toho, aby prechladla?

Môže cit vystúpiť z tela?
Aj bez horkastých bielych slz,
čo občas hladkanie dobehnú?

Keď mi chladne hlava,
môžem na teba aspoň žmurknúť?:

Tak čo? Môže cit vystúpiť z tela?

„Čo je zlato?“

Hovorí jeden re-produktor
a druhý po ňom opakuje
(v tej istej chvíli)
na nerozoznanie – akoby
(ale naozaj len akoby)
rovnakým hlasom.

Celý deň rovnaká muzika,
iba podchvíľou o trochu viac
výšok, raz zasa niečo ako *zasa*
znie viac basom.

Celý môj deň je plný
prúdov, plný zvukov,
jediného zvuku, ktorý znie
„*Čo je zlato?*“

Nič mimoriadne –
toto dnes už zvládajú
analyzovať aj tretiaci:
znelé, neznelé, obojaké
A tak to znie aj mne
obojako –
mne tebou a tebe mnou
mne mnou a tebe tebou.

Sme si tak trochu drogami.

Môžeme si to spraviť
kedykoľvek.
Stačí trošku pohnúť perami.

Hĺbka intímností závisí
od miery sublimácie
a vzájomnej subtilnosti výparov.

Je to o dôvere –
kto by si inak bral k srdcu
nepresvedčivé nežnosti
chorého básnika.

Viem, že ty vieš,
ako dlho sa občas iba hýbem
medzi dvoma re-produktormi,
z ktorých každý pôsobí
ako jedna sféra na starej mape
sveta, z ktorej sa pomaly
vylíname, nesentimentálne
zvuční len vďaka signálom
z vesmíru *Čo je zlato?*

Obojaké sublimácie subtilnosti
navzájom drogou vzájomnosti
reproduktory sfér
signály z vesmíru
Čo je zlato?

Postoj chvíľa. Si chrasta

Napriek No No

sa nám priamo na najzosobnenejšej ploche
zrazu strhne multi nanoodhalenie:

V domáckych podmienkach

narýchlo pripravený

biosemiotický dôkaz,

že stále smerujeme

do živšieho prostredia,

sek z mechanického sveta

do digitálnej kvality

izostatických okolností

Chvíľkové zastavenie

všeobjímajúceho

pocitu netelesnosti – láskavý

suvenír z prehistorických časov

keď sme sa kĺzali v krvi,

stále vyvrátení z vlastného tela,

aby nás raz, jediným zážitkom

v tele prekvapil vizionár,

čo vzhádza z krviniek,

rozkladač

ohňa

do pokrvných súvislostí

medzi všetkými láskami
s neočakávanými udalosťami,

– zviditeľňuje sa nám na koži
čerstvou verziou bojovej farby –
necháva znak, že tu bol,

Sústredený obraz,
zahustená pixeláž
drámy, čo sa mohlo stať,
nekonečného otvoreného poľa možností
sústredeného do tejto variácie
na placentu, ktorú s detskou
naliehavosťou a hravosťou
predčasne zlupneme, aby sa to všetko
mohlo začať odznova:

Utajená operácia na dôkaz
deklarácie nezávislosti tela
Utajená operácia
- mobilizácia afinít pod úrovňou
fotónových ihličiek brnenia,
kryje zmŕtvychvstanie,
rojčivý postup vlnením medzi krvinkami.

Po celom tele magicky
vystupuje,
- znak
dávneho pomazania
rodu alchymistických
kováčov prekúvajúcich

jemnosti dojemností
zvnútra von – z možnosti
do akcie sústredenia

Ostrov pokladov,
najvzácnejších kovov a kryštálov,
vyplavený z rôznosti vrstiev,
ktorá náhle prebudila
koordinačný kľúč
možno až kozmického
obranného štítu,

rozkladá sa pred očami,
– Utópia,
ozrejmuje pocit,
že sme sa stali súčasťou
objavu povrchu novej planéty,
čo sa takto pripomína
kozmonautickou svižnosťou krvi,
hydrostatického experimentu,
pokusu o čo najnenápadnejšiu demonštráciu
kozmickej možnosti
intímneho sveta,

naš'astie, nikdy ich nedokážeme brať
dosť samozrejme,
aby nám neprišiel ako transcendentálne
svrbivý dôkaz telesnosti
– zázraku raja,
ktorý sa po narušení
úžasným zahryznutím

do jablka
riadením procesov
rozumom neovládateľných
vracia
ako všetku pozornosť sveta
stŕhujúca čerstvá
terra incognita,
kde sa nenahmatáme,
už nikdy viac rovnakí,
otrasení všade pod kožou,

dočasne podliehame sugescii,
že sa nespoznávame,
najmä keď tento modul
cudzím magnetizmom
nám z vnútra mobilizuje
priamo na kožu
naše vlastné látky,
aké sme si ani nevedeli predstaviť,

sugeruje nového človeka,
čo si dokáže osvojiť katastrofu,
aby zviditeľnil
zvnútornenú fresku
zápasu o prežitie:

panoramatické čírenie
tých najmenších rozhodnutí,
o ktorých ani nevieme ani mikroskopom,
osudové triedenia
regeneračných systémov,

mobilizácia hlasov o neodvratnosti zrážky
vonkajšieho s vnútorným,
o nadčasovej platnosti neviditeľných zásad,
zásad krvi,
ktoré sa zjavia až vo svetle
každodenného vzduchu,

aby práve včas potvrdili
úspech tejto inherentne, a diaľkovo
riadenej navigačnej operácie
zmŕtvychvstania najhlbšieho pocitu
priamo do neveriaceho prsta,
ktorému cez jeho vlastný tep
zrazu miliónmi generácií mierok
udiera hlboko do hlavy
hviezdna štruktúra mozgu
dávneho kováča,
ktorého hravosťou
sa celý tento príbeh začal

Kostrč na kostrč

Premenlivosti počasia
sa bránime,
kostrč na kostrč.

Akoby tvoje kĺbko tela
malo byť pointou
celého šteklivého vývoja
mojej chrbtice – ležíme

navzájom chrbtom, chúlíme sa
do svojej predstavy o sebe,
s rúčkami detsky labkovito
spočínutými pri tvári,
ale aj inak sme spojení,
siamsky,
dve fázy striedavého prúdu.

Raz ty jedna a ja druhá
a potom hneď naopak,
nekonečne rýchlo,
tak i naopak
aby bolo jedno...
nekonečne rýchlo tak i naopak,
aby bolo jedno...

Sme prepletení,
virtuálne,
virtuálne fotónové genetické
reťazce svetla, ktoré nám
okrem iného udržuje tváre
v helénskej mladosti,
ba dokonca dodávajú
odvahu na sošné úvahy
o bedrovej komplementarite
zlatého rezu i o fotosyntéze
nanopriestorov, z ktorých
niektoré cítime teraz
v tej kozmickej tme
pod paplónom,
a to, čo počujeme,

znie ako dabing,
slniečného pôvodu.

**Hmatateľné hrúženie obrazu
alebo Mona Lisa cez ústnu dutinu**

O čom to má byť,
ak sa dá obrátiť kamkoľvek?

Obracať pohľadom bez toho,
aby si pohol očami?

Na vlásku oka nevisí nič,
len trochu pnutia

malá vlnka, jemnejšia,
ako si okom vieme predstaviť,
plynie –
slovom *rozplývanie*.

Od oka až k ústam
preplývanie ...

a pri tom narábanie
jazykom akoby do prázdna,
do podtlaku v ústach,
keď sa jazyk rozplýva
do slín vákua,
aby sa neskôr sústredil

späť
a vypätím v zakončeniach
inštinktívne hľadal
svoje nástroje,
jazyk,
plynulé pole nabitých zakončení
na svoje prichádza v korienkoch,
v jemnulinkých uzlíkoch
na pomedzí nenahmatateľnosti
a dobrého pocitu,
že sme na niečo predsa len prišli,
že cítime, o čom to má byť,
že všetky tie pohyby
a hmatania
neboli iba pomätením
z rozplývania mliečnych zubov.

Že sa nám nakoniec
predsa len niečo zhrčilo,
jazykom nahrnuté.

Z výšok dutín
zostúpilo a teraz sa hrčí do zrejnosti,
hrnie sa proti hrubosti.

Tak od jazyka hŕf až k hrdlu a späť –
výrečný oblúk napätia,
slinný cyklus,

také malé mňam,
takmer naprázdno,

a predsa erotické,
mňaukajúce, precit'ovanie
hrudkovatenia toho,
čo ešte pred chvíľou
vôbec nebolo.

Mračenie v polčase rozpadu

Stále hovoríš, že sa mračím,
No ja pritom len v duchu
pobehujem medzi tým
všetkým, čo som si napozeral.

Utekám pred tým
ako bežec na vzduchu
pred zbiehajúcimi sa mračnami.

Tak rád by som ťa
presvedčil,
že sa nemračím
– aspoň pri milovaní.

Akosi ma to začína brať.

Mračím sa, lebo sa neviem
zbaviť pocitu,

že občas tak prudko plynieme,
až sme pomaly len skrytou

reklamou seba samých.

Viditeľní iba v každom
zlomku času, ktorý je menší,
než si vie mozog uvedomiť.

Že plynieme tak prudko,
až začíname cítiť svoj polčas.
A pritom by sme sa chceli
len sústrediť a zostať sústredení.

Milovať sa a počúvať pračku,
jej nekonečný program,
ten rytmus životaschopnosti
najprostejších vecí, čo nám občas
zaklope na hlavu,
ako heuréka.

Ikonoklazmus mračenia
proti solárnym mračnám
protuberanciám atomárnych dvojíc
protuberanciám nukleárnych rodín

obrovské sošné NIE sošnosti
zaužívanej reality

dýchanie vanúce od mračenia
k sošnosti sústredenia.

To ono tvorí architektúru
týchto protuberancií

protuberanciami zamračeného telesa,
ktoré sa tak sústredene,
do vypätia konečnej ľahkosti
dychu, s drobným frflaním
zbavuje nečistoty neistôt z toho,
čo si počať s voľnými radikálmi,
bez najmenšieho rizika implózie.

Sťahujem zo seba
svoje mračenie sa
To mračenie sa priedušnej kože.

Sťahujem sa
zo starej do novej.
To z mračenia vstávam.

Z mračenia, pod ktorým je jasno.

Mračenie ma prenáša,
robí subtílnejším.
Mračím sa ako v stĺpe prachu,
ktorý, ako sama najlepšie vieš,
nikdy celkom nevyženieme.

Neodchádzam ním, to tu len,
občas rozpačito, no predsa
neustále, pristávam
tebe na očiach
i za chrbtom
pristávam

a zostávam s tebou.

Tak povedz, ešte sa mračím?

Z divokých pólov hier lásky

Z divokých pólov hier lásky žije vlčík,
generátor energie – príroda,
čo nás privádza do obchodu,
aby sme si vybrali abstraktné
návrhy na spoločné prežitie,
lego-domček, aký bude vyhovovať
všetkým, každému z jeho perspektívy,
z inej súvzťažnosti zvířenej
mysliacej hmoty
lievikovito zatočenej
do reakčného okamihu,
obývatel'ného v čase,

od zvířených schodov
cez teplý skrútený paplón
až do obrázku maľovaného
tromi rukami naraz
v opakovačke, premaľovaní
a obrazovom rozklade
troch pohybov, nezávislých,
no predsa nádejne sa koordinujúcich
pohybov, vrcholiacich v spoločnom,
hoci polyfónnom,

song of myself motýľa titana
a sirény.

S prírodou a pre spoločné blaho
vybrala si pekáč.
Priniesla si ho aj s lepidlom
na priehľadnom,
trochu mimozemskom obale –

syn, ktorý ma sprevádza zo života
do života, si ho ale už naťahuje medzi prstami
do okienka vždy iného framu
filmu o kozmickej príľnavosti
roztiahnuteľných obrazov,
medzi prstami,
tam nám na dlho zostáva čosi
citeľné z prepínania
galaktických súvzťahností
abstraktného vlákna,
aké vypúšťajú dievčatká
kvôli chlapcom
a pritom sú v tom obaja
úplne nevinne.

Milujem jeho aj teba.
No vysvetlenie bude
asi vždy iba pokus
o koordináciu:

hráme sa ďalej,
zhasíname si na tri krát:

on a ja, my dvaja, on a ty.

A voice comes

to one in the dark,

povedal raz Beckett,

a my mu rozumieme,

v rozpoložení medzi dvoma

prekrývajúcimi sa oknami,

dvoma elektrickými rohmi,

stočenými do jednej masy

mysliacej množstevnato,

dvoma občianskymi

príslušnosťami,

dvoma budíkmi natiahnutými

do iných príbehov.

Rozkrývaš napätia

– *Ježiš Spiderman,*

zachraňuješ

splietaním a lepením,

a pritom sám lietaš,

vytváraš priepasti

z ozrutných húpaní

vlastného rytmu,

ale občas aj dokážeš

vyslať a načasovať

záchrannú amplitúdu

návratu do pevného bodu,

ktorý nezmŕtvie,

ale volá do ďalšej akcie,
krásne holisticky
psychosomatickej,
jedinej, ktorou sa môžeš odraziť
vo vzduchoprázdne,
v beztiaži uprostred
neusporiadaných čiastočiek,
v rozlietanom živote medzi
elektromagnetickými pólmi

Aký vnútorný sekret to má byť
tou spojovacou hmotou
vonkajškov?
aký poryv
to vlastne nadnáša
tú nádhernú modrú planétu
na dosah?
Ešte v posteli
sa jednou myšlienkou zapojíš
do reprosústav vzduchu –
rádio nastavením toho, čo nemáš v hlave
ako inak spustiť.

V priamom prenose
sa spolu hýbeme
v starom inerciálnom
automodule s papučou,
až kým neprídu strážcovia
poriadku s ešte viditeľne
vibrujúco zakrútenou
chladivou hmotou

v jednom kornútku
spoločnej zmrzliny,
z ktorej nám ponúknu,
aby sme videli, ako nám je
každému inak zima.

Bruchomluva ako hore tak dolu

Čo z bicyklovania nám zostáva
uložené v tele, v mozgu?

čo zostane ako zárodok
ďalších klovaní–
vodiaci magnetizmus
strelky hladkajúceho prsta,
ktorý sa ako galeóna plných tvarov
snaží zmeniť rovnováhu sveta
a pritom len chodí po mape,
ktorú ešte nikto nevidel,
lebo práve vzniká
– najkonkrétnejšou formou
abstraktného tkania–
dotyku a dotyku,
a postupuje k vláčnosti
čoraz sugestívnejšej,
vystupujúcej k tomu zvláštnemu záhybu
časopriestoru pod jazykom
aby sa nám ďalej celo telovým riasením
v tkanivách zviditeľňovala
a zcititeľňovala,
ako neskutočne invenčné
leonardovské stroje,
ktoré k nám svojim zdanlivo abstraktným
pohybom prejavujú čoraz viac empatie,
a z babieho letného nič
robia čosi, čo vzlietne,
ak sa sústredíme,

– takého, na jemné prevody tkania
skoncentrovaného, schúleného,
ma neustále prekračuješ ako mláďa,

korisť blankytnej sugescie,
ktorá si môže byť istá
svojim posvätným poslaním,
aspoň v týchto mikro dejinách,
hoci sa ich chod,
zrazu, keď nabrali rýchlosť,
zo všetkých síl vrodeneho dychu
snaží rozptýliť
rozbiehavými myšlienkami

– ako ty za podobných okolností,
keď vypustíš čosi spontánne,
na čom sa ani nesmejeme,
ani neplačeme
len dýchame a dýchame
a nechávame žiť
pracujeme a vyfukujeme a
pracujeme a fúkame a fúkame
do blízka i do diaľky
akoby sme chceli vo vzduchu udržať
ten lietajúci stroj
subtílnych správ vzduchu,
ktorý sa proste
stratí, nenávratne,
len čo prestaneme.

Veselosti bobtnania

Každá žena je latentne
tehotná, v duchu,
povedala si mi nečakane,
ale s úsmevom.

Tesne predtým sme spolu pozorovali,
ako sa začínajú hýbať fazuľky,
ktoré som pred pár hodinami namočil
do vody z vodovodu.

A ony sa naozaj začali hýbať,
mrviť, ako malé bábätká
poukladané v pôrodnici.

Každá z nich, škvrnitých
hravých potvoriek
sa hniezdi, akoby v sebe
nahmatávala svoj smer

Nebude však z toho klíček,
ale polievka.

Každá žena je
latentne tehotná,
v duchu,
hovoriš mi vlastne potom,
ako sa spolu ambivalentne smejeme
na hrôze tvojej kamarátky,
ktorej kamarátky v deviatom mesiaci
sa z brucha vynorila ruka.

Ako votrelec,
snažila sa tá prvá kamarátka
druhej kamarátky s rozšírenými
zreničkami na mňa preniesť
aspoň niečo z tej puritánskej hrôzy.

Ruka, ktorá prichádza z neznáma,
zatiaľ len naznačená, ale už citel'ná
a viditeľ'ná ako nevítaný prelud,

diablik, ktorého placentou ešte niekoľko dní
máme šancu udobriť na človeka.

A ešte povieš:

„ktovie, kedy príde ten krásny deň,
odkedy už nikdy nebudem môcť byť tým,
čím som bývala. Sama.

Deň naozaj naplno,
naozaj hore nohami.
Zatiaľ ma ruka na bruchu nestraší.

A tá, ktorá vo mne vyrastie,
aby ma celú prerobila,
zatiaľ neklope. Nerobí kľče,
ani nehladká.
Aspoň nie tak,
ako tvoja.“

Ale možno je len o čosi tichšia,
ako jemné hravosti bobtnajúcich
fazuliek, ktoré máme v hrnci,
ako spoločné osudie.

Zajtra ich uvaríme
a budeme jesť.
A keď zovrie voda, možno
nám aj spolu napadne
ako presne
začínajú prípravy na pôrod.

**Naozajstný pôrod: euklidovská slovná úloha
pre dva hlasy zvnútra v jednom**

Tvrdohlavá aureola
dieťaťa skrúteného do kľbka
východiskovej polohy
ešte pred pohladením
svetlom na temene oddľaľuje
posun v mentálnom poli
medzi rozostupujúcimi sa brehmi
náhly prúd čo skratovito sťažuje
nasledovný bytostný pokus
o dôstojnosť v pôvodnej podobe
čo skrúca iba formotvorným smerom
čelom proti múru svetla

prechádza ako matematickým
príkladom, z výsledkov
si robí premenné

zakončenia citlivého znakovstroja
privádza k zakončeniu x

keď tu hneď prvá pusa na čelo
spriezrační tajomstvo
obradom korunovacie xyz
udeľuje výsady priestoru
kam sme práve vovedení
úpenlivým rytmom radostného

no predsa tŕňového srdca
čo nás navádza do prúdu
rytmom xyz premenlivým
rytmom náhlych premenných
do toku rozloženým tŕňom
bodom kdekoľvek xyz
písacieho stroja premenných
tŕňov a typov, typov a tŕňov
čo poháňajú čoraz
prudšie mamino srdce
nás ako na počiatku sveta vytláča
do neopísateľného vesmíru
kde intímne kódy sú kóty
vypointované do kódov
stroja, čo týmto kótovým písaním
kóduje svoju činnosť:
či to bude ona a či on –
nevyčítajte, ak nie sme váš typ.

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu

autora, respektíve vydavateľa.